

mégpedig a jeruzsálemi nép számára: „Akkor Jézus ezekkel a szavakkal fordult a néphez és tanítványaihoz: Az írástudók és farizeusok Mózes tanítószékében ülnek...”, ill. „Az egész nép hallatára így szólt tanítványaihoz: Óvakodjatok az írástudóktól...” (Mt 23,1; Lk 20,45).

Mind e napoknak összefoglaló rajzát adják Lukács záró sorai: „Napközben a templomban tanított, éjszákára azonban kiment az Olajfák-hegyére, és ott tartózkodott. Kora reggel az egész nép a templomba tódult, hogy hallgassák” (Lk 21,37-38). A nép előtt akarták lejártni. Jézus a nép előtt aratott megsemmisítő győzelmet felettük. Az abszolút győzelem tényével állunk szemben.

Hogyan magyarázható ez az abszolút győzelem Jeruzsálemben? Az előző év végén Jézus még borotvaélen táncolt e városban, az elfogatás és megkövezés pillanatonként esedékes és lehetséges levegőjében. A szinoptikus evangéliumok rajzolják az eseményeket, s a szinoptikusok csak győzelmeket tudnak rajzolni? Nem, mert hamarosan beszámolnak a „Feszítsd meg!”-ről. Az egész ország van most együtt, amiben elenyésző kis részt alkotnak a jeruzsálemiek? A vidékiek túlsúlya sem magyarázza az abszolút győzelmet, mert hamarosan ugyanezek a vidékiek fogják Barrabást választani.

Egyetlen magyarázat lehetséges csupán: beért a kétesztendő munka.

A hatalommal való tanításon és a csodatetteken kelt csodálkozás végző győzelmet aratott. A Galileát és Júdeát és Jeruzsálemet egyaránt képviselő, a húsvéti ünnepre a szentély körül összegyűlt választott nép eldöntötte a kérdést: a Názáreti a Messiás! S ahogy a vezetők fölött aratott szellemi győzelmek során egyre magasabbra hág bennük Jézus feltétlen tekintélye, úgy lesz egyre hatalmasabb a várakozás a döntést magában már elvégző köznépből – a Messiás nyilván és hamarosan elkövetkező további és döntő lépéseire

Forrás: KIO, 4. kötet, 638-642.

Újjászületés

Ízlelgetve ezt a szót, az jut eszembe, hogy mi, az egyszer már megszületettek, vajon mekkora irgalomban részesülünk, amikor átélhetjük az újjászületést. Első születésünk alkalmával átmentünk és átértünk a nemlétből a létezésbe. Létrehívott bennünket az Élet. De ez történik-e velünk az újjászületés alkalmával is? Akkor is a nemlétből érkezünk a létbe? Akkor is életre hív bennünket az Élet?

Megdöbbenő tapasztalásban volt részem nemrégiben. Részt vehettem egy előadáson, ahol a soproni kórház pszichiátriai osztályának munkáját mutatták be az előadók, különös tekintettel a függőségben szenvedők gyógyítására. Ennek az előadásnak részeként meghallgathattam egy felépülőben lévő alkoholfüggő beteg vallomását az életéről. Miközben hallgattam a történetet, láttam magam előtt a mesélőt, amint alkoholmámoros állapotában járja a pokol bugyrait. Belső mozivásznomon megjelent a vergődése, haláltusája. Láttam, amint körülveszi a sötétség, a rémület, az elveszettség, a lassú távoldás az élettől. És vele együtt hallottam azt a hangot is, amely először csak alig hallhatóan, elhessegethetően hívni kezdte. Egyik kezével a halált ölelte, de a másik, a szabadon lévő keze lassan az Élet ujjait érintette. A lelki „szülőcsatorna” útját végigjárva, egyszerre csak kibukkant a fényre! Atért a túlsó partra, hátrahagyta a halál ösvényeit, és elkezdte újraépíteni önmagát. Hatalmas erővel és kitartással kereste és élesztette újjá személyiségének rejtett kincseit. Újjászületésének min-

den napján dolgozott a feltámadott lélek ékesítésén, fényesítésén, gazdagításán. Története mélyen megérintett.

Őszinte együttérzést és tiszteletet éreztem a mesélő hölgy iránt. A halál és feltámadás útját megjárni hatalmas bátorságot és erőt igénylő út. Ennek az embernek, és vele együtt mindazoknak, akik függőségeik kötelét el tudják vágni, megadott az erő, ők az Élet hősei! A feltámadás, újjászületés katartikus élményének birtokosai.

De itt vagyok én, meg te, akik életünk sorát egyforma gyöngyökből fűzzük fel. Válogatunk ugyan színek és formák között, súlyosabb és pille szemek között, de nincs szakadás a sorban. Tart a szál, nem akad el a fűzés, keresünk és találunk szemeket. Számunkra is van újjászületés? Mi meghalunk-e a régi embernek, hogy megszülethessen bennünk az új?

Nekem a Húsvét annak az ideje, hogy átéljem a halál és az újjászületés misztériumát. A kereszton elgyengülő emberi test a fizikai lét mulandóságát szimbolizálja számomra. Jézus lassú halála, fizikai kifosztottsága és megalázottsága a test veszendő voltára emlékeztet évről évre. Ő életét adta példaként arra, hogy a szeretet parancsa mindenkifölött megvalósítandó. Az életét elvenni akaróknak, az őt keresztre feszítőknak odaadta ezt a mulandó testet. Meghalt a kereszten. Sírba tették, de harmadnapra újjászületett. Lélekből, a léleknek. Nekünk példának, hogy nem a fizikai lét megőrzése az életünk fő feladata. Feltámadásával átélhetem saját lelkem újjászületését nap mint nap.

Csizovszki Zsóka